



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Secvnda Pars Mirabilis Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar

Puente, Luis de la

Pragæ, 1688

Caput XIX. Quædam Ven. Marinæ visiones divinæ, directæ ad morum
nostrorum instructionem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38666

CAPUT XIX.

Quædam Venerabilis Marinæ visiones Divinæ,
directæ ad morum nostrorum correctionem.

Vix est reperire, inter omnia hæcenus scripta in præsentii historia, visionem, ex qua attentus Lector, præter affectus admirationis & solatiij, quos experietur, agnoscendo immensam Dei benignitatem agentis cum anima, sese ad servandum ipsi disponente, non possit unâ elicere vehementes stimulos, quibus divinâ cooperante gratiâ incitetur, ad generosam vitæ suæ mutationem, & perfectam morum suorum emendationem. Nihilominus, cum idem magnus Deus & Dominus noster admirabilem hanc Virginem elegerit, ut esset adeo rararum gloriæ ipsius instrumentum, pro communi animarum bono, volueritque, ut non solum continuis suis orationibus, verum etiam singulari suâ doctrinâ, illis prodesset, disposuit pro sublimissima sua providentia, ut multa ex his visionibus, specialissimam quoad hunc effectum vim haberent, relinquendo nobis in ijs admiranda quædam præterlapsi, & pleraque nostri temporis exempla, in quibus, tanquam in speculo, nosmet inspiciendo, actiones nostras accurate componeremus, & quibus visis, nisi velimus rei esse protervia, ac ruere in precipitium, effrenes nostros coerceremus affectus, sollicitè insistendo securissimè semita virtutum. Vult Divina Majestas, ut quemadmodum ista exempla ex se sunt efficacissima ad nostram emendationem, ita à duritie nostra non convellantur, neque cordium nostrorum adamas eam aciem obtundat, cui sustinenda nè durissimus quidem chalybs resistendo sufficiet. Sic autem Venerabilis Marina exorditur.

Die Dominicâ, nonâ Februarij, hujus anni millefimi sexcentefimi vigesimi quinti, mihi comparuit quædam figura, quam per lumen mihi à Deo communicatum subito agnovi, negligendo ipsam, nec esse divinam, neque diabolicam. Unde licet se continquè meis oculis ingereret, nolebam illam aspiciere, abstrahendo me ad alia, dicebâmq; intra me: Certum est, non

esse Deum, ac proinde quidquid sit, nolo id videre. In hac molestia mansi cecitate ad horam usque dici decimam, atq; tum, volente Deo, qui fecit, ut illuc animæ oculos conjicerem, vidi clarè hominem fœdissimum, & vultu terribilem, qui ostendebat se pati crudelia tormenta. Pendebat iste miserabilis ex cruce, refixus uno brachio, quo stringebat sceminam, que ipsum magnâ rabie velut mordebat, ejulédanque cor exsugebat, quod tormentum ille sustinebat, præbendo indicia ingentis afflictionis, atque idcirco eo ipso brachio, quod habebat solum, illam dilacerabat, omnique sibi possibili conatu ac vi natebatur concidere in frustra. Postquam mihi lamentabile istud spectaculum fuisset vivaciter repræsentatum, disparuit. Oblitui confiderans, quidnam hæc visio significaret, atque in reera conspexi Dominum, qui mihi dixit: Bene processisti, Anima, & prudenter egisti, deprehendendo, illam figuram, licet à te non fuerit placè considerata, nec esse meam, neque diabolicam. Modò tibi, cum illam bene videris, volo exponere ipsius significationem. Novens, hominem illum esse malum latroem, qui juxta me pependit, quando sum in cruce mortuus, & eam sceminam esse illius concubinam: siquidem infelix plurimum fuit addictus duobus istis vitijs, furto & luxuria. Audivi hæc verba Divinæ Majestatis, & dixi illi: Bene est, mi Domine: verum quæ rei tam novæ, ac tam alienæ meæ cogitatione, est finis? quid prodesset, tales pœnas vidisse? Volui, respondit Dominus, eas à te videri, ut tibi sine intermimento, refricentque memoriam, quod vitia pro ijs, qui his vitijs sunt obnoxij: vitia enim alia majus inferunt damnum animabus, neque est repetire peccata, quæ magis compleant infernum. Docuit me tum Dominus, partim quàm magna sit ipsius bonitas & misericordia, quia vicem debent peccatorum, tot medijs procurat illorum

conversionem; partim quàm sit gravis & severa ejusdem justitia, quâ punit, punietque in æternum animas, quæ spretis misericordix ipsius divitijs, se abripi permiserunt à suis cupiditatibus, transgrediendo illius præcepta, non convertentes se ad veram pœnitentiam. Deus sit in æternum benedictus. Amen.

Mirabile pro Reipublica gubernatoribus, nimium inbarentibus, quanquam non malâ intentione, suo proprio judicio, est exemplum, quod paulo post præcedens nobis hac Virgo sequentibus verbis enarrat.

Orabam, constituta more solito in Dei præsentia, dum vidi quendam virum gravem, & magnæ autoritatis, à quatuor vel quinque dæmonibus circumdatum, qui multum laborabant, ut illum abducerent ad solitudinem cujusdam campi: & quamvis ipsi Angelus ejus Custos adesset, atque illum egregiè defenderet, obstitendo dæmonibus, nè exequerentur suum perversum propositum, tandem hi, permittente Deo, vicerunt, duxeruntque ipsum ad quoddam desertum. Sanctus ejusdem Angelus illi valde condolebat, Deoque annuente est ipsum comitatus. Quando pervenerunt ad eam solitudinem, impoferunt dæmones dictum virum saxo, quod erat quasi in medio illius campi, iidemque dæmones eminus contra ipsum, sese insequendo, currentes, pessimè illum tractaverunt, neque defendebatur à suo Angelo Custode. Tantas ibi sustinuit vexationes, ut cessante persecutione, & abeuntibus dæmonibus, miser homo illic remanserit instar mortui. Tum verò ad illum accedens ipsius S. Angelus, sublatum in sua brachia tulit ad locum, unde à dæmonibus fuerat abductus. Mea anima mirabatur, & erat afflictissima, videndo tam miserabile spectaculum. Converti me ad Deum, & oravi, ut miseretur illius creaturæ. Considerabam, qualisnam essent causæ, ob quas Deus permisisset, ut is homo tam acriter castigaretur. Ità exegi aliquot horas, conando excutere istam cogitationem: quia, quæ est Dei bonitas, nullâ ratione desidero quidquam de ullo scire, tantumque admitto, nec

Vita Mar. de Escob. Pars II.

absque magnis timoribus, quod mihi Divina Majestas dignatur manifestare. Cùm sic esse comparata in conspectu Dei, dixit mihi eo secretissimo modo, quem aliàs annotavi: Adverte Anima, permitto illum hominem puniri, sicut vidisti, eò quòd in magni momenti, & gravissimis rebus, vehementer sit pronus ad sequendum proprium judicium, atque cum hac obstinata, & quasi cæca propensione, desideret ac procuret, licet sine singulari malitia, ut omnes adhæreant cæcæ, & affectui ipsius conformi opinioni, quod in publicis personis, quales sunt Gubernatores & Judices, aliique hujusmodi magnâ pollentes autoritate, est summè noxium & perniciosum: pronissimum enim est, ut committant maximos errores, & gravissima inferant damna, excæcati à similibus passionibus, & naturalibus propensionibus, quamvis bona videantur habere desideria prudenter agendi. Iste, Anima, est casus: ora pro talibus, ut se dispoant, semetipsis se exponendo, ad percipiendum lumen, quod ipsis communicabitur, si ita fecerint. Nunc autem vale, & quiesce in me. Hæc ad verbum mihi sunt dicta à Deo, qui semper sit benedictus. Amen.

Notandum est, propterea forsitan Venerabilem Marinam viâsse, hunc hominem fuisse à dæmonibus, ut exequerentur suam animadversionem, abductum ad solitudinem, & superpositum saxo, quod tale durum est velut lapideum judicium se, etiam dum exquirat sensa Consiliariorum, suscipiat quasi constitutum in solitudine, admitendo ut omnes amplectantur, quod illi soli placet: & quanquam idem sit judicium aliorum, semper tamen suam duntaxat sequitur opinionem, siquidem non tam alijs submissè assentitur, quàm suæ blanditur superbia, dum videt aliorum votis suam sententiam esse approbatam. Quod si hoc exemplum est utile Gubernatoribus, non minus prodest sequens, licet universalis ad omnes spectet, quibus illudunt ambitiones Aula, prosperitates Palatii, & honores mundi. Refertur ab eadem magna DEI famula his verbis.

Feriâ quintâ, die secundâ Aprilis, anno

00

sex-

sexcentesimo vigesimo sexto, mihi Dominus dixit: Veni Anima, & videbis, quod tibi volo ostendere. Fui subito, quin possem resistere, ducta in spiritu ad ripam fluminis, cujus aquæ erant similes crystallo, & pulchræ, longèque pellucidiores, quàm quicquid isthuc est videre. Interluebat amenissimum campum, ubi in una ipsius parte, seu ripa vidi crescentes multas pulcherrimas arbores, quarum aliquæ erant ornatae venustissimis & gratiosissimis floribus; aliæ unâ cum talibus floribus præterea habebant elegantissimos & copiosissimos fructus. Licet verò omnes istarum arbores essent speciosissimæ, multùm tamen discrepabant ab invicem, non solum proceritate, sed etiam obstupescendâ elegantia. Conjeci deinde oculos in ripam alterius partis, & vidi ibi loco arborum esse infixos palos instar perticarum, non solum siccos, carentes folijs, & omni virore, verùm etiam quodammodo exultos ac arefactos, ut nunquam amplius viderentur posse immutari, vel revirescere. Eram quasi attonita, considerando admirandam diversitatem tam dissimilium riparum ejusdem fluvij, & paulatim progrediens contemplabar ripam, in qua stabant pali aridi; notabam illorum formas, quæ plurimùm differabant. Aliqui erant vehementer alti, alij valde parvi, atque tandem alij mediocres: unum eorum specialiter consideravi, qui erat instar informis trunci, altissimus, multùmque crassus, & longè magis arefactus, quàm omnes reliqui. Substiti modicum, contemplando illum, tanquam abrepta in ecstasim, atque tunc mihi Dominus dixit: Quid aspicias? iste est insignissimus titio inferni.

Interea vidi Marchionem septem Ecclesiarum, Dominum Rodericum Calderonium, in habitu glorioso pulcherrimum, qui aspectui animæ apparebat generosissimus, & magnis præditus viribus: ferebat in collo illud pretiosissimum monile, quo ipsum exornatum toties contempsi, & in manu baculum, qui speciem gerebat grallarum, qualibus uti confecerunt homines debiles ac delicati, & ac-

cedens ad illos aridos palos, nescio quid eo baculo circa ipsos fuerit molitus. Significatum mihi est, conatum fuisse, proficuum illis reddere irrigationem ejus crystallini fluvij, ut transformarentur in tam floridas & frugiferas arbores, quæ erant illæ, quæ alteram ripam occupabant: sed quantumcunque laboraret, suamque impenderet diligentiam, ut id efficeret, permancebant nihilominus aridi & exsucca, sicut antea.

Omnia ista spectabam pari cum attentione & stupore, quando disparentibus mihi omnibus audivi Dominum, qui me interrogabat: Marina, intellexistine mysterium, quod tibi ostendi? Respondi: Mi Domine, aliquid mihi videtur ex eo esse assecuta, non fuit tamen à me satis penetratum. Ego itaque tribulum volo declarare, dixit Divina Majestas. Adverte autem, me non loqui de animabus vulgarium ac plebeiorum hominum, neque etiam de animabus privatam vitam agentium, sed eorum tantummodo, qui funguntur officijs regij, muneribus publicis, dominantur, & auctoritate pollent in Republica Christiana. Omnes hæc animæ irrigantur ab Ecclesia, omnes fruuntur Sacramentis, utique eorundem participes: quod tamen attinet ad ipsarum dispositionem, & opera, reperitur tanta inter has, interque alias differentia, quantam vidisti intercedere inter arbores unius ripæ, & aridos stipites alterius. Alij producunt fructus bonorum desideriorum, & vix progrediuntur ulterius; alij his floribus adjungunt etiam fructus sanctorum operum, habentque suas animas fertiles & exornatas; in alijs, propter malam rerum dispositionem, nihil penitus operatur, seu Sacramenta, seu Divinæ dispositiones, seu exempla, & non tantummodo progerminant fructus spirituales, sed etiam eorum producendorum desideria. Per repræsentationem, quam vidisti, illi qui conabatur efficere, ut sacre ejus ripæ fluminis aquæ prodesse illis aridis palis, eorundemque sterilitatem redderentur, tibi indicare volui, quod ipsi, quantum

ex multis antiquis exemplis possent ac deberent proficere, nihilominus istud recentius ob oculos ponam, ut illius memores ad se redeant, & non confidant falsæ præsentium temporum securitati, non metuendo futura, sed ut bene utantur meis misericordijs, & faciant fructus dignos penitentia. Etiam si verò modernum hoc exemplum sit adeo efficax, ut detegat mundi & honorum ipsius fallaciam, nihil tamen ipsis prodest, quia nolunt aperire oculos, ut videant lumen, quod se illis ingerit. Hæc intellexi à Domino, cujus Majestas nos dignetur disponere, ut ex ejusdem misericordijs proficiamus. Amen.

Quamvis Venerabilis Marina in sequenti, & mox referendo exemplo reticuerit nomina, quia sic esse faciendum ex debito respectu existimabit, talia tamen in una persona expressit indicia, ut clarè agnoscat esse idem Marcio Dominus Rodericus Calderonius. Neque habent harum rerum notitiam est difficile divinare, que sit altera, cui nulla videtur idcirco inferenda injuria: nam qui illam videt existentem in Purgatorio, jam eandem veneratur constitutam in via ad caelestem gloriam. Certum est, hoc exemplum, dummodo eo uti velint, plurimum valiturum tam pro Judicibus, quam pro testibus, qui bona intentioni administrandæ justitiæ admiscunt naturales quoque affectus, propensiores in rigorem, quam clementiam, præsertim contra reos penitentes, ubi æquum est, valdeque non solum Divinae voluntati, sed etiam humana nostra commiserationi consentaneum, ut priores tantum profundant lachrymarum, ad quantum sanguinis posteriorum profundendum se intelligunt esse obstrictos; utq. sicut se cogi vident ad exequendos rigores, ita appareat esse cupidos invenienda via, ad exhibendam lenitatem, ac doleant sibi nullam occurrere. Describit Vener. Marina eventum his verbis.

Quadam die, sub finem Novembris hujus ipsius anni, mihi Deus ostendit duas animas ex Divina dispositione colloquentes. Una beata, & ad sublimes gloriæ provecta gradus, erat cujusdam Domini, quem videbam in specie magni Ducis, splendide elegantissimo torque exornatum, pendente ex collo instar torquis, quo

Vita Mar. de Escob. Pars II.

utuntur Equites aurei velleris: & hæc omnia mihi repræsentabant, quàm eminentem obtineret gradum in cælo. Altera erat alterius personæ, nullatenus inferioris conditionis, quæ afflictissima debebat in Purgatorio. Vidi deinde hanc flexis genibus & junctis manibus, cum magna humilitate & submissione petentem ab anima gloriosa, ut pro ipsa apud Deum intercederet, quò eam dignaretur liberare ex pœnis, quas patiebatur. Anima gloriosa illam intuebatur perbenignè & benevolè, multum ei condolendo, & dicebat ipsi: Faciam id omnino quàm libentissimè, & certò te scire velim, me, si possem reverti ad mundum, rursumque pati quod sum passus, ac sustinere mortem, qualem sustinui, quamvis toleranda forent millena alia tormentorum genera, promptissimè omnia à me suscipienda, ut te in his pœnis sublevarem: quæ dubio procul fuerint gravissimæ, quas ibi hæc persona perferbat. Et cognovi illuminata à Deo, causam earum esse, quòd, cum utraque anima degeret in hac vita mortali, ista, quæ nunc tantopere cruciatur, addiderit, licèt bonâ intentione, & existimans se bene agere, stimulos ad afflictiones & mortem, quam altera persona, tantâ nunc fruens gloriâ, fuerat perpeffa: siquidem præter illam intentionem, quæ videbatur bona, aliquid, imò verò multum se admiscuerat naturalis propensionis, dum se abripi permisit à passionibus, quas debuisset moderari.

Convertit se postea hæc afflictâ anima ad me, dixitque mihi, se esse damnatam ad septem annos illarum terribilium pœnarum, quas tum tolerabat, atque addidit: Famula Dei jube conscribi, quod vidisti & audivisti, ut homines, præsertim autem Judices, discant, quomodo suis proximis jus dicere, seque gerere debeant, dum eos videbunt pati, & sapiant meo exemplo. Ludolui supra modum ob afflictionem & angustias hujus personæ, quia illam impensè in Domino amaveram, multumque ipsi eram obstricta, dum viveret. Itaque recurri ad Divinam Majestatem, rogavi instantissimè, ut ipsius miseretur, eamque liberaret à tam acerbis tormentis.

O o 2

Volui

Volui idcirco statim dicere coronam, cui attributas habeo Indulgentias, atque has ipsi applicare, verum subito vidi Dominum, qui mihi modo quodam gravissimo signum dedit, acsi (ut more nostro ruditer loquar) imponeret labijs digitum, indicando mihi, nè sic orarem, eò quòd nollet, ut tunc uterer Indulgentijs, sed tantum illi animæ applicarem preces communes modo consveto Ecclesiæ.

Postea decimâ septimâ Decembris mihi, nihil tale cogitanti, hæc afflicta anima rursus comparuit, & quamvis illam internoverim, non tamen plenè, quia habebat faciem obfuscata[m] obscurâ quadam umbrâ, quasi vultum manu obtexisset. Allocuta me est, & interrogavi ipsam, quænam esset? Non me novisti? aiebat, & cum eam velut umbram abstulisset è vultu, ut mihi totus appareret, respondi: Itâ, Anima, jam te optimè nosco. Scito, dicebat illa, gravissimas esse pœnas, quas sustineo, & sententiam hæcenus perseverare in suo vigore, ut durent septennio. Obsecro te per ipsum Deum, & per magnam meam æstimationem tuî, ingensque desiderium, quod in vita habui tibi gratificandi, ut me commendes eidem magno Domino, illumque roges, ut mei misereatur, qui ideo quòd mea severitas nõ fuerit miserta peccatorum pœnitentium, neque ipsis sim

compassus, justissimè patior hæc tormenta. Promisi ei prorsus ex animo, me id facturam, dixiq; illi: Anima, esto bono animo, & confortare in Domino, licet enim sit verum, te nunc tam multam pati, finietur id tamen, & frueris Deo in æternis. Locuta sum ipsi alia hujusmodi, quia mihi inde videbatur percipere solatium. Postquam abivit, confugi denuò ad Deum, & rogavi illum quàm optimè potui, ut miseretur animæ in tantis constituta angustijs. Divina Majestas autem, quasi interrumpendo meas preces, mihi dixit: Maxima, judicia mea sunt altissima & arcanissima, atque Justitia mea non minus sum obtinet locum, quàm Misericordia. Ora pro ipso more usitato, quo solet orari pro animabus Purgatorij. Ergone, replicat ego, mi Domine, tot Missæ, quæ pro eo fuerunt dictæ, & sanguis tuus, qui illi fuit applicatus, non sufficiunt? Dico tibi, respondit Dominus, quòd longè graviores toleraret pœnas, nisi id factum fuisset. Hoc mihi evenit. Nihilominus spero, Deum misereturum hujus animæ. Atque per Dei misericordiam his festis Natalitijs, quibus pro illa oravi, intellexi, multum esse mitigatas pœnas, quas patitur.

Deus ipsam penitus liberet.

Amen, amen.

(H)

CAPUT XX.

Pergit recensere alios eventus, pro nostra instructione.

Bene suspicor fore, ut lecturo primum eventum ex his, quos hoc capite refero, tam accidat difficile, intelligere modum peracti martyrij, de quo in eo agitur, quam accidit nonnullis viris doctis, qui illum legerunt: neque est mirum, quia ipsimet Venerabili Marinæ, sicuti mox videbimus, hæc visio non videbatur tam facilis, quàm alia. Quia tamen eam Deus certam reddidit de illius veritate, & obligavit, ut ipsam cum reliquis recenseret, quamvis æterna sue sapientia refer-

vererit significationem eorum, quæ fuerunt symbolica, si quid hic symbolicè est gestum, proposuit saltem exemplum, ex quo disceremus placere Deo eos, qui zelo Catholico pugnant contra Anglos. Describitur à Venerabili Marina factum hoc modo.

Undecimâ Octobris, anno sexcentesimo vigesimo septimo, dum consuetam vacarem orationi, sui spiritus præfatus motore cujusdam maris, ubi consuebat congregari multi homines. Ex una parte pugnant nonnulli Catholici, inter quos præcipue eminenter duo Juvenes Hispani, contra